

Valentin BĂLUȚOIU

File

din istoria Colegiului Național „Carol I” din Craiova

Lucrare dedicată celebrării Bicentenarului
Colegiului Național „Carol I”
din Craiova (1826–2026)

În pioasă și recunoscătoare memorie a tatălui meu

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ

Cuprins

I. Craiova / **6**

II. Înființarea școlii naționale de limbă românească de la Craiova / **8**

III. Revoluția de la 1848 / **10**

Lectură. De la Carol I până în zilele noastre / **12**

Lectură. Contribuția profesorilor și elevilor de la Colegiul Național „Carol I” din Craiova la Marea Unire / **16**

Instrumente de lucru / **19**

Lectură. Despre uniforma școlară / **20**

IV. Theodor Aman (1831 – 1891) / **22**

Instrumente de lucru / **24**

Academicieni / **25**

V. George Marin Fontanin (1825 – 1886) / **26**

VI. Mihail Strajan (1841 – 1913) / **28**

VII. Sabba Ștefănescu (1857 – 1931) / **30**

VIII. Nicolae Coculescu (1866 – 1952) / **32**

IX. Ludovic Mrazec (1867 – 1944) / **34**

X. Constantin Rădulescu-Motru (1868 – 1957) / **36**

XI. Constantin Angelescu (1869 – 1948) / **38**

XII. Nicolae Vasilescu-Karpen (1870 – 1964) / **40**

Lectură. Un strălucit absolvent al Colegiului Național „Carol I” din Craiova: Gheorghe Țițeica, întemeietor al școlii românești de geometrie / **42**

XIII. Constantin D. Fortunescu (1874 – 1965) / **46**

XIV. Nicolae Bănescu (1878 – 1971) / **48**

XV. George (Gogu) Constantinescu (1881 – 1965) / **50**

XVI. Nicolae Titulescu (1882 – 1941) / **52**

XVII. Simion Stoilow (1887 – 1961) / **54**

XVIII. Gib I. Mihăescu (1894 – 1935) / **56**

XIX. Eugen Angelescu (1896 – 1968) / **58**

XX. Constantin Bobescu (1899 – 1992) / **60**

XXI. Jean Negulescu (1900 – 1993) / **62**

XXII. Constantin Stan Nicolăescu-Plopșor (1900 – 1968) / **64**

XXIII. Ilie Murgulescu (1902 – 1991) / **66**

XXIV. Ștefan Milcu (1903 – 1997) / **68**

XXV. Ion Vasilescu (1903 – 1960) / **70**

XXVI. Corneliu Baba (1906 – 1997) / **72**

XXVII. Alexandru Balaci (1916 – 2002) / **74**

Lectură. Nicolae Andrei (1924 – 2020) / **76**

XXVIII. Octavian Bâscă (1947 – 2003) / **78**

XXIX. Mihai Pătrașcu (1982 – 2012) / **80**

Lectură. Oameni pe care i-am cunoscut / **82**

Cartea cu amintiri / **87**

XXX. Comori / **90**

Lectură. Biblioteca „Mihail Strajan” / **92**

Recapitulare. Colegiul Național „Carol I” din Craiova, o școală cu o istorie bicentenară / **94**

Recapitulare. Ce am învățat? / **98**

Evaluare / **100**

Laureații Olimpiadelor Internaționale / **102**

Aprofundare / **104**

Directorii Liceului Carol I, Craiova / **107**

SEGMENTUL VII

a)

b)

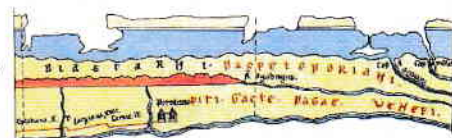

SEGMENTUM VIII

c)

d)

A. Tabula Peutingeriana – segmentele care prezintă teritoriul Daciei. Pe al doilea fragment (de sus în jos) este întâlnit numele de Pelendava, vechea denumire a Craiovei.

B. Laiotă Basarab, așa cum este zugrăvit într-o frescă de la mănăstirea Hurezi (județul Vâlcea), ctitorie a lui Constantin Brâncoveanu (1688-1714).

De la antica Pelendava...

La începutul secolului al XIX-lea, Craiova era al doilea centru urban al Țării Românești, după capitala București. Însă istoria orașului este mult mai veche. Astfel, pe o hartă antică (*Tabula Peutingeriana*, A) este reprezentată localitatea *Pelendava*, ale cărei ruine se află în preajma actualei Craiove. Harta datează din anul 225 d.H. Așadar, orașul este atestat documentar de 18 secole, fiind unul dintre cele mai vechi centre urbane din spațiul românesc.

... la Craiova, Cetatea Băniei

Sub numele de Craiova, orașul este atestat într-un document datat 1 iunie 1475, emis de domnul *Laiotă Basarab* (care a domnit în mai multe rânduri în Țara Românească între 1473-1477, B). Localitatea este situată pe moșiile boierilor *Craiovești* (1), care, în secolul al XV-lea, erau cei mai bogați și mai influenți boieri din Țara Românească. Ei exercitau dregătoria de *bani ai Olteniei*, cea mai importantă demnitate (după cea de domn) din Țara Românească. Inițial, sediul Băniei era la Severin, apoi la Segarcea, dar ea se mută la Craiova la sfârșitul secolului al XV-lea. Influența Craioveștilor atinge apogeul în timpul strălucitei domnii a lui *Neagoe Basarab* (1512-1521), care făcea parte din ilustra familie și-și ia numele de „Basarab” pentru a-și legitima stăpânirea instaurată după stingerea dinastiei Basarabilor. *Mihai Viteazul* exercita dregătoria de *Mare Ban* înainte de a ajunge domn (2). Din secolul al XVII-lea datează cea mai veche clădire din oraș, *sediul Băniei* (D), refăcută în timpul lui *Constantin Brâncoveanu* (1699). Orașul este împărțit în mahalale (cartiere, suburbii), care corespundea unor moșii. Centrul mahalalei era o biserică; în acea vreme, în Craiova existau multe biserici (C), majoritatea dintre ele fiind încă în picioare și astăzi. La sfârșitul veacului al XVIII-lea și începutul celui următor, orașul a avut de suferit în urma jafurilor pașei de la Vidin, *Pasvant Oglu* (există păreri autorizate că acesta ar fi fost un român sud-dunărean). Instituția Băniei, care își pierduse importanța, a fost desființată în 1831. După jaful și umilințele îndurate de români în perioada domniilor fanariote, o rază de speranță s-a înfiripat în timpul Revoluției conduse în 1821 de Tudor din *Vladimirii Gorjului*. Tot orașul, ne spun documentele vremii, îl susține pe Tudor în încercarea de a asigura independența țării. Între craiovenii care se remarcă în timpul revoluției se numără *Petrache Poenaru*, cel care, mai târziu, a inventat stiloul, instrumentul fără de care nu pot fi imaginate școala, educația, viața intelectuală. Craiova era, atunci, un centru meșteșugăresc și comercial aflat într-o importantă zonă agricolă. În această Craiovă, oraș cu o istorie veche și zbuciumată, este înființată o școală cu un rol uriaș în progresul Olteniei și al României, în 1826!

1. Craioveștii au fost o parte a boierimii oltenice, e drept cea mai puternică și mai influentă. Ei apar în documente sub mai multe denumiri. Numele de Craiovești li se atribuie de când centrul activității lor dregătorești devine Craiova. Cam din același motiv li se mai spune și banoveți, deoarece familia lor numeroasă furniza pe primul dregător al Olteniei, marele ban al Craiovei. (Petre Demetru Popescu, *Radu de la Afumați, domn al Țării Românești*)

2. ... strălucea peste Olt, în Craiova, un bărbat ales și vestit și lăudat prin frumusețea trupului său, prin virtuțile lui alese și feliurite, prin credința către Dumnezeu, dragostea către patrie, îngăduiala către cei asemenea, omenia către cei mai de jos, dreptatea către toți deopotrivă, prin sinceritatea, statornicia și dărnicia ce împodobeau mult lăudatul său caracter. Acesta era Mihai, banul Craiovei, fiu al lui Pătrașcu Vv. [voievod]... Strălucirea nașterii lui Mihai, sfatul lui cel drept și priceput, cuvântul lui blând și îmbielșugat, iar mai cu seamă faptele cunoscute ale lui îi câștiga inima poporului și trâmbiță numele lui în toate părțile țării. El administra de câțiva vreme banatul Craiova și aduse cu încetul această bănie în starea ei cea veche de neatarnare administrativă și judecătorească și ostășească, fără altă legătură cu domnia țării decât plata de un tribut... Soarta cea blândă supt care se afla locuitorii banatului era pizmuită de locuitorii de dincoace de Olt și slujea a gloriifica numele lui Mihai înaintea poporului. (Nicolae Bălcescu, *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul*)

Rețineți

Craiova este atestată documentar de o hartă antică, sub numele de Pelendava.

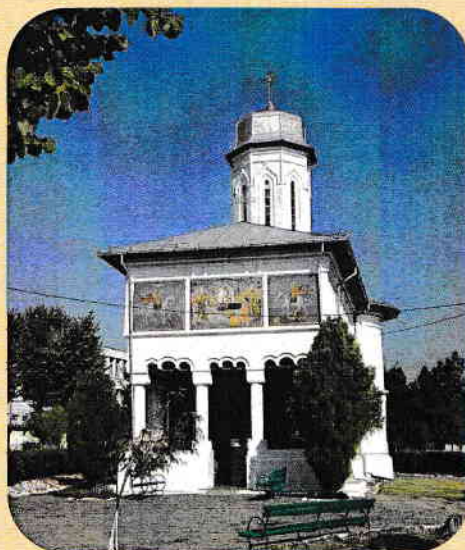
Prima atestare sub numele de Craiova este din 1 iunie 1475.

Craiova a fost sediul Băniei Olteniei (Craiovei). Banul Craiovei era cel mai important dregător al Țării Românești.

Aplicații

Citiți cu atenție textul lecției și examinați sursele vizuale și scrise.

1. Indicați primele izvoare din Antichitate și Evul Mediu care atestă existența localității Craiova.
2. În ce consta importanța politică a orașului Craiova în Evul Mediu?
3. Cum se numește biserica aflată peste drum de Colegiul Național „Carol I”? Realizați o cercetare referitoare la această biserică având în vedere: perioada în care a fost construită, ctitori, valoare artistică.

C. Biserica Adormirea Maicii Domnului
– Oata este ctitorită la începutul secolului al XIX-lea.

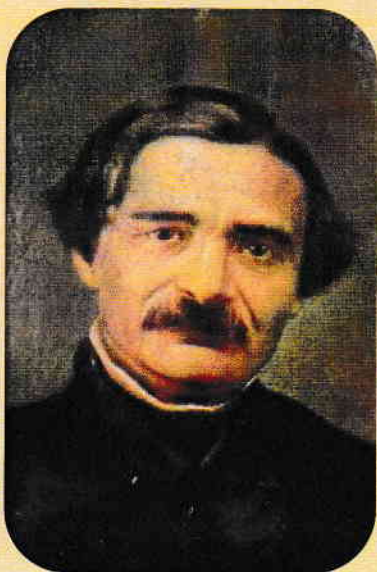

D. Casa Băniei, cea mai veche construcție din Craiova.

II. Înfiiințarea școlii naționale de limbă românească de la Craiova

A. Grigore Pleșoianu, unul dintre întemeietorii școlii cu predare în limba română din Craiova. Portret de *Constantin Lecca*.

B. Ion Heliade Rădulescu (1802-1872), o personalitate cu merite excepționale în dezvoltarea culturii române moderne. A fost și primul președinte al Academiei Române. Portret de *Mișu Pop*.

Școala craioveană înainte de 1826

Documentele atestă existența unei școli la Craiova în secolul al XVIII-lea. Domnul *Constantin Mavrocordat* înființează o școală cu predare în limba greacă, în chiliile mănăstirii *Obedeanu*, în anul 1757 (1). Școala este frecventată mai ales de cei care doresc să îmbrățișeze cariera preoțească sau de copiii boierilor. Printre cei care au urmat cursurile de la Obedeanu se numără *Tudor Vladimirescu* și *Petrache Poenaru*. După Revoluția de la 1821, școala de la Obedeanu își încetează activitatea.

Părinții școlii românești

Mai multe personalități, înainte și după Revoluția condusă de Tudor Vladimirescu, pun bazele școlii românești. *Gheorghe Lazăr* (1779–1823), venit din Transilvania, susține cursuri în limba română în chiliile mănăstirii *Sf. Sava* din București. Elevul său, *Ion Heliade Rădulescu* (1802–1872, B), pregătește, la rândul său, alți tineri dornici de învățatură. Între aceștia se numără *Stanciu Căpățâneanu* (1800–1848) și *Grigore Pleșoianu* (1808–1857).

Înfiiințarea școlii românești de la Craiova (20 Mai 1826)

La îndemnul lui Ion Heliade Rădulescu, Stanciu Căpățâneanu și Grigore Pleșoianu (A) ajung la Craiova, unde, în chiliile aceleiași mănăstiri de la Obedeanu, pun bazele unei școli românești (20 Mai 1826, 2). Este a doua școală în limba română din Principate, după cea întemeiată de Gheorghe Lazăr la Sf. Sava, în București. Stanciu Căpățâneanu se ocupă de învățământul secundar („umanioarele”), iar Grigore Pleșoianu de cursurile de învățământ primar.

Cei doi au o activitate prodigioasă la Craiova. Stanciu Căpățâneanu (4) îndeplinește și atribuțiile de director și de inspector. Este unul dintre primii autori de manuale românești, precum un abecedar, și se remarcă și ca traducător al unor lucrări din limba franceză.

Grigore Pleșoianu slujește școala din Craiova timp de un deceniu (1826–1836). Este, la rândul său, autor de manuale (mai multe abecedare) și de traduceri din limba franceză. Instituția de învățământ este cunoscută sub numele de *Școala Centrală din Craiova*.

Școala întâmpină dificultăți de funcționare din cauza războiului ruso-turc (1828–1829) și a epidemiilor (precum cea de holeră din 1830). Din acest motiv, funcționează cu întreruperi.

Întemeietorilor li se alătură un alt nume important: profesorul *Aaron Florian* (1805–1887, C), venit la Craiova în 1830. Este ardelean, un mare patriot (5), și activează la Școala din Craiova timp de doi ani. Până la sfârșitul vieții, Aaron Florian se remarcă prin activitatea sa de istoric, profesor și publicist. Școala în limba română din Craiova beneficiază de încurajarea învățământului românesc prin adoptarea *Regulamentelor Organice* (1831/1832, 3).

Astfel începe istoria uneia dintre cele mai prestigioase școli din România.

1. Prin hrisovul din 1757, iulie 25, domnitorul Constantin Mavrocordat dispune ca să se zidească, la M-reă Obedeauu două case cu 12 paturi pentru spital. Mai în urmă aceste case s-au „orânduit a fi întrebuințate pentru școala obștească de învățătură.” (Mihai Paulian, *Din trecutul Liceului Carol I din Craiova*, în revista *Ioan Maiorescu*, nr. 7-8/1933)

2. Școalele de științe pe limba românească s-au deschis în Craiova de Stanciu Căpățâneanu, Profesor Național, la 1826, Maiu 20. (Notă scrisă de Grigore Pleșoianu)

3. Regulamentul Organic, dispunând întocmirea școlilor, prevede... suma anuală de 350 000 lei pentru „ținerea școlilor publice în capitală și în celelalte orașe ale Principatului Țării Românești”... (Mihai Paulian, *Din trecutul Liceului Carol I din Craiova*, în revista *Ioan Maiorescu*, nr. 7-8/1933)

4. [Stanciu Căpățâneanu] Are meritul de a fi format, la Craiova, un colectiv didactic în a cărui componență s-au aflat învățători și profesori deosebit de valoroși: Alexe Marin – viitorul (prim) profesor de chimie la Universitatea din București; Grigore Mihăiescu, Gh. Călinescu și Vasile Puianu – participanți la Revoluția de la 1848 (primul dintre ei, fost, un timp, primar al Craiovei), Chiriță Barbovici; A. Visamont; Mitrancu Malici și – nu în ultimul rând, Grigore Pleșoianu... (Nicolae Andrei, *Memoria inimii*)

5. Toți oamenii simt în sine o deosebită pornire de a iubi țara în care s-au născut și au crescut. Acest fel de iubire, care este atât de natural în inima fiecărui om, ca și iubirea de tată și de mamă, se numește iubire de patrie sau patriotism. (Aaron Florian).

Aplicații

Citiți cu atenție textul lecției și examinați sursele scrise și vizuale.

1. Indicați numele unor personalități care contribuie, înainte de Revoluția de la 1821, la apariția învățământului în limba română.

2. Menționați la ce dată a fost întemeiată Școala din Craiova.

3. Indicați numele profesorilor care au pus bazele școlii din Craiova.

4. Indicați numele unor profesori care au deservit școala din Craiova în primii ani de existență. În ce domenii s-au afirmat ei?

C. Aaron Florian (1805-1887).

Rețineți

Școala românească este întemeiată în Craiova în chiliile mănăstirii Obedeauu la data de **20 Mai 1826**.

Întemeietorii Școlii din Craiova sunt doi discipoli ai lui Ion Heliade Rădulescu, **Stanciu Căpățâneanu** și **Grigore Pleșoianu**.

Școala din Craiova este a doua școală cu predare în limba română după școala de la Sfântul Sava din București.

A. Lordache Otetelișanu, portret de Constantin Lecca.

B. Ioan Maiorescu, portret de Constantin Lecca.

Un local nou

Școala întemeiată în 1826 primește, de-a lungul anilor, mai multe denumiri (1). O perioadă, școala funcționează în chiliile bisericii *Madona Dudu*. Un boier patriot, vornicul *lordache Otetelișanu* (A), donează suma de 300 de galbeni, cu care se cumpără un teren în centrul Craiovei. Aici este construit un nou sediu pentru școală (2), inaugurat în 1842.

Profesori noi, profesori... mari!

Școala din Craiova este deservită de profesori importanți (3), care se impun în viața culturală și științifică românească. Unul dintre aceștia este *Alexe Marin* (1814–1895). Timp de doi ani, slujește școala craioveană cu pasiune și scrie manuale școlare. După plecarea sa (1834), studiază la Paris și devine primul profesor de chimie al Universității din București.

Un rol special în istoria școlii îl are *Ioan Maiorescu* (1811–1864, B), care este profesor de istorie și director. Este o personalitate complexă: publicist, om politic și participant la Revoluția de la 1848.

Un alt dascăl valoros este pictorul *Constantin Lecca* (1807–1887, A, B), profesor de caligrafie și desen. Ca și alți profesori din acea perioadă, activi în Țara Românească, și el este originar din Transilvania. Venit la Craiova, are meritul de a întemeia prima tipografie din oraș, în anul 1837.

Centru al Revoluției de la 1848

Revoluția de la 1848 din Țara Românească (C) începe odată cu citirea Proclamației de la Islaz (9/21 iunie 1848). Peste câteva zile, fruntașii revoluției sunt întâmpinați cu bucurie de locuitorii Craiovei. *Ion Heliade Rădulescu*, membru al guvernului revoluționar, prezintă programul revoluției – *Proclamația de la Islaz* – în sala de examene a Școlii din Craiova. Ioan Maiorescu, urcat într-un copac în fața instituției, citește aceeași proclamație în fața mulțimii entuziaste de craioveni.

Elevii și profesorii sunt atașați idealurilor revoluționare. În localul instituției de învățământ își are sediul *Clubul Propagand*, care popularizează obiectivele revoluției în rândul cetățenilor. Printre membrii activi se numără profesori precum *Ioan Maiorescu*, *Constantin Lecca*, *Grigore Mihăescu* și alții. Elevi ai școlii participă la activitățile clubului. Între aceștia: *Theodor Aman*, *Gheorghe Chițu*, *Eugeniu Carada* – toți devenind ulterior participanți la formarea statului român și la modernizarea societății.

Câteva săptămâni (august – septembrie 1848), membrii clubului revoluționar din Craiova editează ziarul *Naționalul*, care îi informează pe oameni despre evenimentele revoluției. Revoluția este înfrântă, iar acest fapt are urmări asupra funcționării școlii, care este închisă între 1848 și 1851. Clădirea este transformată în cazarmă pentru trupele otomane și în spital.

Numeroși profesori sunt anchetați, condamnați și închiși. Cu toate acestea, dascălii nu renunță la idealurile patriotice promovate de revoluție.

1. La începuturile sale, în mai 1826, Colegiul de azi... a fost cunoscut sub numele de Școala Centrală (de băieți) din Craiova. Noua instituție de învățământ craioveană... va purta această denumire până în anul 1831 – dată la care se separă de ciclul primar și începe să funcționeze numai ca unitate școlară de grad mediu. De la această dată, va apărea, în „scripte”, cu titulatura de Colegiu (mai întâi) pentru ca, din 1852, să ia numele de Gimnaziu, iar din 1864, pe cel de Liceu. (Nicolae Andrei, *O școală pentru eternitate. Colegiul Național „Carol I” Craiova 1826-2001*)

2. ... Localul acesta... era așezat, ca și cel de astăzi, cu fața la răsărit, dar nu la stradă. Avea... forma unui dreptunghi, căruia i-ar lipsi una din laturile mai largi și ale cărui brațe s-ar întinde, din fațada cu intrarea principală, în spre drum... Pe ambele laturi era câte o intrare îngustă, numai pentru persoane, căci erau prevăzute cu un țăruș în mijlocul porții, pe care se învârtteau patru brațe în cruce; aceasta pentru a împiedica vitele de pripas să intre... Vechiul imobil al liceului era compus din parter și etaj. La mijloc, drept în față, pe unde era intrarea principală, se ridica deasupra etajului un turn cu orologiu, ceas pe care nu știu să-l fi pomenit vreodată stând, câtă vreme mi-am trăit viața de licean. Din ușa mare, deasupra căreia se ridica turnul, se mergea drept înainte către Sala mare, sală de festivități... Un larg culoar, cu ferestre mari spre grădină, ducea, la dreapta și la stânga intrării principale, la sălile de clasă. Primele clase erau instalate în încăperile de spate, iar cele de curs superior pe aripile laterale. (*Memoriile lui C.D. Fortunesco, fost elev și profesor al școlii*)

3. ... Grigore Mihăescu, profesor la clasele „începătoare” (unde l-a avut elev, primele două clase, pe viitorul prof. univ. de filosofie și logică, criticul literar, esteticianul și omul politic Titu Maiorescu) [...] C. Mondani (Mondaniotul) – predă „etimologia și sintaxul limbii grecești”; Mitranu Malin (Malici) – predă limbile franceză și greacă; Chiriță Barbu... pentru istorie și geografie... A. Visamont – profesor de „franțozăște”. Le-a urmat la catedra de germană (nou înființată), G. Zimmerman. (Nicolae Andrei, *O școală pentru eternitate. Colegiul Național „Carol I” Craiova 1826-2001*)

Aplicații

Citiți cu atenție textul lecției și examinați sursele scrise și vizuale.

1. Indicați numele unui boier patriot care a donat un teren pentru construirea localului școlii.
2. Indicați numele unor profesori care au deservit școala de la înființare până la Revoluția de la 1848.
3. Argumentați, utilizând informații din lecție, afirmația conform căreia profesorii Școlii din Craiova au jucat un rol important în timpul Revoluției de la 1848.

C. Revoluționari români de la 1848, acuarela de Costache Petrescu (1829-1910). Autorul a fost elev al Școlii din Craiova.

Rețineți

Prin donația lui Iordache Otetelișeanu, Școala din Craiova beneficiază de un nou local.

Școala din Craiova a fost un centru important al Revoluției de la 1848 în Țara Românească.

De la Carol I până în zilele noastre

Cu ocazia comemorării a 100 de ani de la încetarea din viață a primului rege al României, în octombrie 2014, școala noastră a fost invitată să participe la o manifestare organizată de Ministerul Educației, la care au fost prezenți reprezentanți ai unităților de învățământ din întreaga țară, a căror istorie a fost legată de Casa Regală a României. Am avut onoarea de a reprezenta Colegiul Național „Carol I” din Craiova la această manifestare.

Au susținut alocuțiuni, pe lângă reprezentanții școlilor, și oficialități guvernamentale, precum și istoricul Ion Bulei ș.a.

Discursul susținut cu această ocazie:

Doamnelor și domnilor,

Mă bucur că mă aflu aici, în acest moment solemn. Reprezint Colegiul Național „Carol I” din Craiova, cea mai veche școală dintre cele prezente astăzi aici (înființată în anul 1826).

Am folosit prilejul participării la acest simpozion pentru a-mi vizita fiica, studentă la București. În fața intrării de la Facultatea de Automatică am văzut un bust, pe al cărui soclu scria:

**„Nicolae Vasilescu-Karpen (1870–1964) – primul rector
al Politehnicii din București.”**

Puțini știu că această remarcabilă personalitate a absolvit cursurile liceului nostru în timpul domniei lui Carol I.

O fericită coincidență face ca, în aceste zile în care evocăm personalitatea marelui rege, să aniversăm și două mari personalități care au absolvit liceul nostru în timpul domniei acestuia.

Astfel, la 4 octombrie 1873 se naștea Gheorghe Țițeica, un mare matematician și membru al Academiei Române. Profesorul său, Scarlat Mateescu, era la acea vreme director al școlii. Numele său se regăsește pe un document istoric prezentat aici, pe care este scris:

**„Noi, Carol I,
Din grația lui Dumnezeu și voința națională,
Rege al României,
În al 16-lea an al domniei noastre (1866–1881),
În al 12-lea an al regalității (1881–1893),
Punem astăzi, 19 septembrie 1893, împreună cu Augusta noastră soție,
Regina Elisabeta,
în orașul nostru Craiova, capitala districtului Dolj,
piatra fundamentală a clădirii Liceului Carol I.”**

Pe același document apar și alte nume ilustre ale istoriei României, precum: Lascăr Catargiu, prim-ministru, și Take Ionescu, ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice.

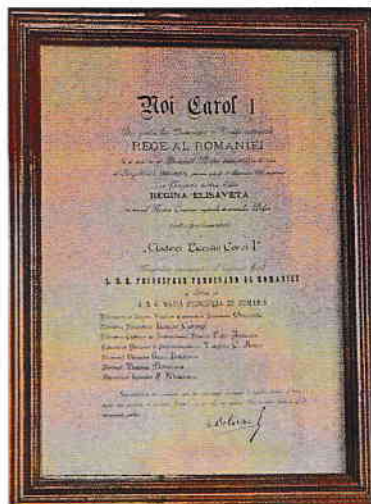
Tot pe 4 octombrie, dar în anul 1881, s-a născut marele inventator și inginer Gogu Constantinescu. Tatăl său, Gheorghe P. Constantinescu, era director al școlii în 1885, când, cu prilejul unei vizite în Craiova a regelui Carol I, l-a rugat pe suveran, în numele profesorilor, să aprobe ca școala să poarte numele său. Astfel, din acel an, instituția a devenit Liceul Carol I.

Pepinieră de mari personalități în vremea lui Carol I

Ceea ce evoc acum reprezintă, de fapt, prezentarea unui studiu de caz privind Colegiul Național „Carol I”, în concordanță cu cele spuse de distinșii mei antevorbitori.

În anii domniei lui Carol I, Școala din Craiova a fost o veritabilă pepinieră de mari oameni de știință și cultură, mulți dintre ei membri ai Academiei Române. Menționez doar câteva nume, în completarea celor deja amintite:

- Nicolae Titulescu, poate cel mai strălucit diplomat român;
- Ludovic Mrazec, geolog și fost președinte al Academiei Române;
- Constantin Rădulescu-Motru, filosof și, de asemenea, fost președinte al Academiei;
- Dimitrie Gerota, medic reputat;
- Sabba Ștefănescu, geolog de renume;
- George Vâlsan, geograf remarcabil;
- Constantin Angelescu, supranumit „ministrul cărămidă”, și el absolvent al liceului nostru.

Documentul prin care regele Carol I pune piatra de temelie a noii clădiri a școlii (1893).

Continuarea tradiției în perioada interbelică

Lista este, desigur, mult mai lungă, dar timpul nu ne permite să-i menționăm pe toți cei care au trecut prin această instituție de prestigiu în timpul domniei regelui Carol I. Un alt moment important din istoria școlii noastre a fost anul 1923, când, la mai puțin de un deceniu de la dispariția regelui Carol I, sub patronajul succesorului său, **Regele Ferdinand**, au început lucrările de construire a unui nou corp și a unui nou etaj.

Schimbările din perioada comunistă

Se știe că, în 1948, cu ocazia centenarului Revoluției de la 1848, toate liceele prestigioase din țară, inclusiv Colegiul Național „Carol I” din Craiova, au primit numele **Nicolae Bălcescu**, mare patriot român. Un timp, liceul a mai purtat și numele de Școala Medie nr. 1.

În această perioadă s-a continuat tradiția strălucită moștenită de la înaintași. Liceul a devenit școală mixtă, fiind frecventat și de fete. Învățământul era gratuit, având posibilitatea să ajungă elevi la Liceul „Nicolae Bălcescu” tineri provenind din toate categoriile sociale. După **Revoluția din 1989** s-a revenit la denumirea de Colegiul Național „Carol I” (1997).